

Mattias Söderberg: Vi skal kompensere for de udslip, vi ikke kan reducere lige nu

Altinget

Af Mattias Söderberg

19. juni 2020

KOMMENTAR: Hvis målet om halvanden grader skal tages alvorligt, skal vi kompensere for de udslip, vi ikke kan reducere lige nu. Kompensation er dog ikke en del af den langsigtede løsning, men det er nødvendigt i en overgangsperiode, skriver Mattias Söderberg.

Klimakompensation kan gøres på mange måder, mener Mattias Söderberg.

Videnskaben har været meget tydelig. Den globale temperatur må ikke stige mere end halvanden grader, hvis effekterne ikke skal blive alt for dramatiske.

Når vi i Folkekirkens Nødhjælp taler med vores partnere i for eksempel Mali, Uganda og Kenya, får vi samme melding. Det er allerede varmt nok, og klimarelaterede katastrofer truer udviklingen i skrøbelige lokalsamfund.

Som jeg skrev i en klumme for nogle uger siden, risikerer en tredjedel af verdens mennesker at leve med temperaturer, som vi i dag ser i Sahara. Hvis målet om halvanden grader, som også er skrevet ind i den danske klimalov, skal være realistisk at nå, skal alle midler i brug. Det nytter ikke noget at skubbe handling ind i fremtiden.

Men samtidig ved vi, at alt for hurtig omstilling ikke vil give mening. For eksempel vil konsekvenserne af at holde op med at flyve og køre bil fra den ene dag til den anden få uoverskuelige effekter på økonomi, beskæftigelse, produktion, og velfærd. Hvad gør vi så?

Hvis målet om halvanden grader skal tages alvorligt, har løsningen tre ben.

For det første skal alle muligheder for at reducere udslip her og nu prøves og initieres. Det handler om at genbruge mere, mindske vores madspild, bygge vindmøller og solceller, spise mere klimavenligt og meget mere.

De udledninger, vi kan reducere, skal reduceres, og der, hvor det ikke er muligt, skal vi se på mulighederne for klimakompensation og støtte til klimatilpasning.

Mattias Söderberg, Klimarådgiver, Folkekirkens Nødhjælp

For det andet skal de udslip, som vi ikke kan reducere lige nu, kompenseres. Kompensation er ikke en del af den langsigtede løsning, hvor vi skal finde en måde

at leve på en bæredygtig måde, men i en overgangsperiode er det nødvendigt, hvis målet om halvanden grader skal være realistisk.

Klimakompensation kan gøres på mange måder. I Folkekirkens Nødhjælp planter vi træer i Uganda, hvor vi samtidigt sikrer, at træerne optager mere CO₂, end det vi vil kompensere. På den måde sikrer vi, at det ikke kun bliver en måde at flytte klimaansvaret, men vi bidrager også med en løsning, der øger ambitionen.

Men det er ikke nok at kompensere for de udslip, som vi ikke kan reducere her og nu. Klimaforandringerne er allerede en realitet, og der er mennesker og lokalsamfund, der trues, hvis de ikke får hjælp.

Det er derfor, der også er brug for klimatilpasning og hjælp til de mennesker, der rammes af klimarelaterede katastrofer. I Folkekirkens Nødhjælps kompensationsordning er det derfor en integreret del.

Det vil sige, hver gang der kompenseres, bidrager man også til arbejdet med klimatilpasning og katastroferespons.

Der findes et gammelt princip om, at forureneren betaler. Det vil sige, at dem, der sviner, skal betale. Når vi taler om betalingen, skal vi dog huske den totale klimaregning.

Det betyder, at vi både skal betale for at kompensere for de udslip, som vi forårsager, og for at hjælpe de mennesker, der bliver ramt af de klimaforandringer, som vi bidrager til.

Klimaforandringerne er en trussel, og klimaregningen vokser. For at nå målet om halvanden grader skal vi alle handle. De udledninger, som vi kan reducere, skal reduceres, og der, hvor det ikke er muligt, skal vi se på mulighederne for klimakompensation og støtte til klimatilpasning.

Klimaregningen kan ikke trækkes længere. Der skal handles nu.

Mattias Söderberg (født 1974) arbejder som klimarådgiver i Folkekirkens Nødhjælp og er formand for klimaarbejdet i ACT Alliance, Folkekirkens Nødhjælps globale alliance med medlemmer i 140 lande. Kommentaren er alene udtryk for skribentens egen holdning.

OMTALTE PERSONER